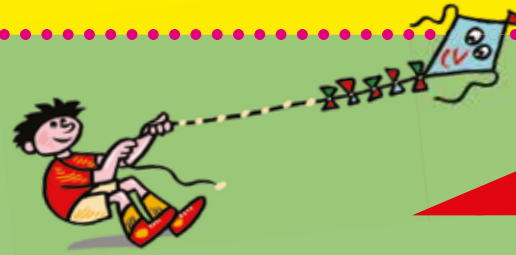

Ministrováňí s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

O SVÁTOSTECH

Budte co nejsrdečněji pozdraveni, kolegáči moji milí! Doufám, že vaše vědomosti vám neodvál vítr jako mně.

Ferdo, promiň, že ti kladu tak jednoduchou otázku. Kolik máme svátostí?

Eeeee, pět? Ne, 15...
Nebo, pane faráři, že je to chyták! Každý rok je to přece jinak...

Kolik je svátostí, to by měl vědět snad každý křesťan, natož ministrant. **Je jich přece sedm! Napište k jednotlivým obrázkům jejich názvy.**

1. SVÁTOST

2. SVÁTOST

3. SVÁTOST

4. SVÁTOST

6. SVÁTOST

7. SVÁTOST

5. SVÁTOST

Milí chytří kamarádi, nechcete-li dopadnout jako já, pak si tyto základní věci pamatujte :-)

Krásný podzim!

Ferdou Kuliferdou

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

„Proč mi nedá pokoj? Proč mě musí pořád deptat?“ chce se mi bezmocí brečet, a kdyby přede mnou nestál táta, asi bych to udělal. Další poznámka, další průšvih, další nespravedlnost. Představte si nejstrašnější učitelku na světě, vynásobte si to miliardou a dostanete slabý odvar naší češtinářky Reifové, která si na mě, Bůh ví proč, zasedla. A já trpím jako zvíře a nevím, co s tím dělat.

„Zkoušel jsi prosit jejího anděla strážného?“ zeptá se najednou táta a mně svitne paprsek naděje, že by mi přece jen někdo silnější mohl pomoci vyhrát nad tímto nepremozitelným nepřítelem.

„Andělé jsou mistři komunikace, mají obrovskou empatii a intuici a taky dokážou pracovat s tou intuicí, kterou máme my. Když budeš prosit jejího anděla o pomoc, nepochybuji o tom, že poznáš, jak tu situaci změnit,“ uzavírá strategickou poradou táta a mně se přece jen ulevilo, že na tu šílenou Reifovou nejsem sám.

Jenže uběhl týden a situace je ještě horší. A to jsem prosil anděla mé teroristky o pomoc, jak jsem mohl. Nic! Stále stejné známky, poznámky, tresty. Chvilími jsem pochyboval, že něco tak nelidského jako naše češtinářka vůbec nějakého anděla strážného má. „Proč mi nepomůžeš?“ křičím v duchu v posteli před spaním na jejího anděla a zase cítím tu nesnesitelnou bezmoc. „Přece vidíš, jak je zlá a nespravedlivá. Pomoz mi nad ní zvítězit, ať mi dá pokoj! Ať ji třeba vyhodí ze školy, nebo se odstěhuje...“

Představuju si, jak Reifka balí kufry, nakládá je do vlaku a odjíždí na druhý konec

republiky. Nádherný pocit. Hádám, co se jí v tu chvíli asi honí hlavou. Zamyšleně kouká z okna ven a... cože? Ona si dovoluje mluvit s mým andělem strážným? „Proč jsi mě v tom nechal? Tolikrát jsem tě prosila, abys mi pomohl proti tomu grázlovi... Kdo ví, jestli má takový syčák vůbec anděla...“

No, je tohle možné? Tak ona si nejen dovoluje komunikovat s mým andělem, ale ještě ho štvře proti mně? Normálně ho chce dostat na svou stranu! Chápete to?

„A co asi děláš ty?“ uslyším zřetelný hlas jejího anděla v těžkém tichu svého srdce. „Myslíš, že ti budu pomáhat v boji s člověkem, kterého mám nade všechno rád? Já, který jsem tak hrdý, že můžu Bohu sloužit tím, jak chráním bytost, kterou Bůh stvořil,

dal za její spásu život svého Syna, má k ní nepopsatelnou úctu, protože jí nekonečně miluje tak, jak to vy lidi neumíte!“

Nenapadá mě, co na to říct. Ale už češtinářku nevidím tak strašnou. Přemýšlím, kdy naše konflikty vlastně začaly. Jako film si přehrávám přestávku před první hodinou, kterou jsme s ní loni měli. Chtěl jsem být za každou cenu vtipálek, tak jsem kámoše

hceval, kdo vymyslí nejtrefnější přezdívku na tu novou bábu... A vůbec mě při tom v mé nebetyčné samolibosti nenapadlo, že to možná slyší i za zdí, kde má svůj kabinet. Že tam sedí „bytost, ke které cítí Bůh nepopsatelnou úctu a nekonečně ji miluje,“ s trémou a obavami se připravuje na první hodinu v naší třídě a slyší mé nechutné přezdívky, které s Boží úctou k ní nemají společného vůbec nic.

Bylo by hezké, kdybych tu mohl napsat, že po té noci s jejím andělem se naše vztahy zlepšily. Že po tom, co jsem za ní přišel do kabinetu a omluvil se za ty moje nedůstojné kecny, jsme se stali přáteli a že snad i dokonce začala chodit do kostela a nechala se pokřtít. Ale nestalo se tak. Opravdu jsem po čase nevydržel výčitky svědomí a omluvil se jí. Řekla mi, že ty nechutné přezdívky slyšela a cítila takovou bezmoc, jako nikdy v životě. Ale že není tak blbá, aby si myslela, že to teď s tou omluvou myslím vážně. Že mi na to neskočí, abych se jí pak ve třídě smál, že mi uvěřila, že mi to je fakt líto... Že jsem pro ni pokrytec a ať jí mažu z očí, než mi napaří další poznámku za drzost...

Ano, táta měl pravdu. Její anděl mi pomohl situaci změnit. Sice ne tak, jak jsem chtěl já, ale změna nastala. Dost pozdě mi došlo, jak snadno můžu druhému ublížit tak, že už mi není schopný věřit a odpustit. A že jestli se nenaučím s druhými jednat s úctou, kterou má Bůh ke každému z nás, bude bezmocných obětí v mém okolí stále víc.

NOC S ANDĚLEM

Foto: DiederikStock, motorfiction - Adobe stock